

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **L. K.**, bytem H. 324, S. M., proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze, Křížová 25, **ve věci žaloby o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2012, č. j. X, ve věci invalidního důchodu,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2012, čj. X, kterým byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2012 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Podle tohoto rozhodnutí byla žalobci zamítnuta žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb.

V žalobě žalobce požádal o prošetření zamítnutí výplaty invalidního důchodu z důvodu nesplnění potřebné doby pojištění. Žalobce uvedl, že v letech 1992 - 1994 pracoval 21 měsíců ve Spolkové republice Německo, kde odváděl sociální a zdravotní pojištění. Dále žalobce pracoval v letech 2005 až 2006, celkem 9 měsíců, ve Velké Británii a taktéž tam byl pojištěn. Tato pojištění žalobce může doložit a tím by se mu potřebná doba pojištění načetla. Jelikož zdravotní stav žalobce je však natolik špatný, že nemůže najít žádné zaměstnání a žije v nelidských podmínkách pod hranicí chudoby, žádá o opětovné posouzení.

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že žalobce byl shledán invalidním pro invaliditu prvního stupně ode dne 26. 1. 2012, avšak nesplnil podmínku získání potřebné doby pojištění. K žalobním námitkám žalovaná poukázala na jednotlivé žádosti o invalidní důchod, které žalobce v průběhu času uplatnil, všechny prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení v Šumperku. Jako první uplatnil žalobce žádost o invalidní důchod dne 7. 2. 1996, poté 1. 10. 1997 a 15. 6. 2000, v nichž v rubrice vztahující se k přehledu o činnosti a náhradních dobách žadatele od ukončení povinné školní docházky až do dne podání žádosti o důchod žalobce vždy udával *de facto* shodný chronologický rozpis své doby pojištění, avšak vždy toliko vykonávané na území České republiky. Na podkladě žádné z uvedených žádostí nebyla žalobci invalidita přiznána nebo žalobce vzal žádost o invalidní důchod zpět. Teprve na podkladě žádosti, kterou žalobce uplatnil rovněž prostřednictvím OSSZ Šumperk dne 13. 9. 2000, byl žalobce shledán částečně invalidním. Částečný invalidní důchod byl žalobci přiznán od 29. 9. 2000 rozhodnutím žalované ze dne 29. 3. 2001. Součástí tohoto rozhodnutí byl i osobní list důchodového pojištění s uvedením veškeré prokázané doby pojištění, kterou měla žalovaná k dispozici. V této souvislosti nutno podotknout, že žalobce ničehož nenamítal proti takto zhodnocené době pojištění. Částečný invalidní důchod byl od 1. 1. 2010 transformován na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně a na podkladě posudku OSSZ v Šumperku ze dne 22. 3. 2010 od 10. 5. 2010 odejmut. V mezidobí uplatnil žalobce žádosti o invalidní důchod, a to dne 8. 9. 2010 a 4. 4. 2011, avšak podle posudku o invaliditě nebyl shledán ani v jednom případě invalidním, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 30 %. Dne 26. 12. 2012 uplatnil žalobce novou žádost o invalidní důchod, v jejímž rámci byl posudkem ze dne 4. 5. 2012 žalobce shledán invalidním pro invaliditu prvního stupně s poklesem pracovní schopnosti o 35 %. Datum vzniku invalidity bylo stanoveno dnem 26. 1. 2012. Tím však žalobce splnil pouze jednu ze dvou zákonných podmínek pro vznik nároku na invalidní důchod. Na tomto místě žalovaná zcela odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde velmi přehledně a podrobně rozepsala důvody, pro které žalobce podmínku potřebné doby pojištění nesplnil, včetně odkazu na příslušná zákonná ustanovení. Vzhledem k námitkám žalobce, kterými se domáhá zhodnocení doby pojištění získané v Německu a ve Velké Británii, žalovaná poukázala na výše uvedené, kde se historickým exkursem snažila zmapovat veškeré žádosti o důchodovou dávku, které žalobce uplatnil, poukázat na skutečnost, že ani v jedné z uvedených žádostí se žalobce nezmínil, že by vykonával činnost v cizině či že požaduje takovou dobu zhodnotit, popř. by usiloval o přiznání důchodu ze zahraničí. To jsou důvody, pro které žalovaná nemohla zahájit řízení, ať už s německým nositelem pojištění nebo s nositelem pojištění Velké Británie a při posuzování nároku na invalidní důchod, resp. při posuzování, zda-li žalobce splňuje podmínku získání potřebné doby pojištění, tak mohla vycházet toliko z údajů, které měla ve své evidenci a těch, které žalobce předložil při uplatnění žádosti. Jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce nesplnil podmínku potřebné doby pojištění a nárok na invalidní důchod mu nevznikl. Současně žalovaná uvedla, že mezi ní a žalobcem proběhla elektronická komunikace, a to na podkladě dotazu žalobce ze dne 26. 6. 2012, kterým žalobce požadoval sdělení možnosti zápočtu a možnosti hodnocení dob pojištění získaných v cizině s ohledem na platná koordinační nařízení a současně bylo žalobci doporučeno, aby se osobně dostavil na příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení, kde pro tento účel obdrží potřebné tiskopisy a při té

příležitosti předloží i doklady o jeho zaměstnání v zahraničí. Poté žalovaná předloží žádost včetně dokladů a zdravotnické dokumentace německému a britskému nositeli pojištění k posouzení. Z námitek žalobce lze vysledovat, že proti dobám pojištění, které žalovaná dosud zhodnotila, a které jsou uvedeny na osobním listu důchodového pojištění, jež je součástí rozhodnutí předcházejícímu rozhodnutí napadenému, žalobce ničehož nenamítal. Spornou se však v předmětné věci jeví zhodnocení doby pojištění, kterou žalobce vykonával v zahraničí. Uplatnění žádosti o dávku důchodového pojištění je ovládáno zásadou dispozitivity, což znamená, že žalobci nelze vnutit, aby o dávkové plnění požádal. Vzhledem ke skutečnosti, že žalované dosud nebyla doručena žádost žalobce o důchod ze zahraničí, nemohla v tomto směru zahájit řízení, tudíž jí nebyla dána možnost k rozhodnutí. Z uvedených důvodů nelze vytknout žalované, že vydala napadené rozhodnutí na podkladě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

V dalším vyjádření ze dne 22. 1. 2013 žalovaná uvedla, že žalobce uplatnil dne 4. 9. 2012 žádost o invalidní důchod, kterou se tentokrát, na rozdíl od předchozích obdobných žádostí, domáhal přiznání invalidního důchodu s ohledem na výdělečnou činnost vykonávanou ve Spolkové republice Německo a ve Velké Británii. V takovém případě žalovaná musela postupovat v souladu s čl. 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, podle něhož *nestanoví-li toto nařízení jinak, příslušné instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují: získání, zachování, trvání nebo opětné nabytí nároku na dávky, použití některých právních předpisů, nebo přístup k povinnému dobrovolnému pokračujícímu nebo dobrovolnému pojištění nebo vynětí z něj, získáním dob pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, přihlíží v nezbytném rozsahu k získaným dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů, které tato instituce uplatňuje*. Vzhledem k uvedenému se žalovaná obrátila na nositele pojištění Německa a Velké Británie a 6. 11. 2012 bylo žalované doručeno potvrzení o průběhu pojištění žalobce v Německu ze dne 25. 10. 2012, jehož přílohou je formulář E 205 DE, kterým německý nositel pojištění potvrzuje dobu pojištění žalobce v době od 1. 10. 2011 do 30. 11. 2011 v rozsahu 2 měsíců, tj. 60 dnů. Dne 19. 11. 2012 byl žalované doručen formulář E 205 UK, kterým anglický nositel pojištění potvrzuje dobu pojištění žalobce v době od 6. 4. 1981 do 5. 4. 1984 a dále v době od 26. 11. 2004 do 31. 12. 2004 v rozsahu 36 dnů, v době od 1. 1. 2005 do 5. 4. 2005 dobu pojištění v rozsahu 95 dnů a v době od 1. 4. 2011 do 31. 8. 2011 v rozsahu 147 dnů pojištění. V předmětné věci se má za prokázané a mezi účastníky nesporné, že žalobce byl od 26. 1. 2012 shledán invalidním pro invaliditu prvního stupně. Jak žalovaná uvedla ve svém vyjádření ze dne 16. 8. 2012, tímto žalobce splnil pouze jednu ze dvou podmínek pro vznik nároku na invalidní důchod. Druhou podmínkou je získání potřebné doby pojištění, a to jednak v rozsahu alespoň 5 let v rozhodném období posledních deseti let před vznikem invalidity, tj. v období od 26. 1. 2002 do 25. 1. 2012, jednak alespoň 10 let v rozhodném období posledních 20 let před vznikem invalidity, tj. v období od 26. 1. 1992 do 25. 1. 2012. V prvním případě žalobce získal 1 rok a 156 dnů a ve druhém případě pouze 7 roků a 26 dnů pojištění. Z uvedeného vyplývá, že ani s přihlédnutím k době pojištění, kterou žalobce získal na území Německa a Velké Británie, spadající do rozhodných období, žalobce nesplnil druhou podmínku pro vznik nároku na invalidní důchod pro invaliditu prvního

stupně, a to podmínku získání potřebné doby pojištění. V tomto smyslu bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce o invalidní důchod zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy **ke dni 18. 6. 2012**.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 26. 1. 2012 podal žalobce žádost o invalidní důchod a v žádosti uvedl, že od 1. 9. 1981 do 31. 12. 2010 byl pojištěn dle evidence žalované, od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 byl osobou samostatně výdělečnou činnou a od 1. 4. 2011 „dosud“ nebyl pojištěn. Zaměstnání v zahraničí není uvedeno ani v žádosti o invalidní důchod ze dne 4. 4. 2011, ani v žádosti z 8. 9. 2010, ani v žádosti ze dne 13. 9. 2000, ani v žádosti ze dne 15. 6. 2000.

Zaměstnání v Německu v roce 1993 a 1994 je uvedeno v záznamu o jednání OSSZ Šumperk o posouzení invalidity ze dne 10. 12. 1997.

Zaměstnání v Německu od 3. 11. 1992 do 2. 2. 1993 a od 8. 5. 1993 do 5. 11. 1994 je zaznamenáno v žádosti o plný invalidní důchod ze dne 7. 2. 1996 a v záznamu o jednání OSSZ Šumperk o posouzení invalidity dne 14. 6. 1996.

Rozhodnutím žalované ze dne 22. 3. 2010 byl žalobci odňat invalidní důchod, protože jeho pracovní schopnost poklesla z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu od 20 % a žalobce nebyl invalidní, jak bylo zjištěno při kontrolní lékařské prohlídce.

Rozhodnutím žalované ze dne 20. 7. 2010 byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2010, protože žalobce nesplnil podmínku invalidity.

Rozhodnutím žalované ze dne 12. 4. 2011 byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2011 o zamítnutí žádosti o invalidní důchod pro nesplnění podmínky invalidity.

Rozhodnutím žalované ze dne 31. 5. 2011 byla žalobci zamítnuta žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona o důchodovém pojištění. Podle posudku OSSZ Šumperk ze dne 11. 5. 2011 nebyl žalobce invalidní, protože jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 30 %.

Rozhodnutím ze dne 24. 5. 2012 byla žalobci zamítnuta žádost o invalidní důchod s odkazem na § 38 písm. a), § 40 odst. 1 a 2 a posudek OSSZ Šumperk ze dne 4. 5. 2012, podle kterého vznikla invalidita žalobce dne 26. 1. 2012. Žalovaná uvedla, že v posledních 10 letech před vznikem invalidity získal žalobce pouze 194 dnů pojištění a v posledních 20 letech před vznikem invalidity pouze 6 roků a 64 dnů pojištění. Nedílnou součástí tohoto rozhodnutí byl připojený osobní list důchodového pojištění žalobce.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 6. 2012 žalovaná zamítla námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 24. 5. 2012. Žalovaná v odůvodnění popsala genezi přiznání částečného invalidního důchodu žalobci v roce 2001 a jeho odnětí v roce 2010. K žalobcově námitce o nehodnocení doby pobírání invalidního důchodu prvního stupně jako doby pojištění žalovaná odkázala na § 5 odst. 1 písm. t) zákona o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2009 a od 1. 1. 2010, podle kterých nelze žalobci hodnotit dobu od 29. 9. 2000 do 10. 5. 2010 jako dobu pojištění, protože žalobce byl nejdříve poživitelem částečného invalidního důchodu a od 1. 1. 2010 invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně a tyto účast na pojištění nezakládají. Dále žalovaná odkázala na § 38 a 39 odst. 1a 2 zákona o důchodovém pojištění a na to, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Šumperk ze dne 4. 5. 2012 byl žalobce shledán invalidním pro invaliditu prvního stupně od 26. 1. 2012. Dále žalovaná odkázala na § 40 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění a nadto, že žalobce v posledních 10 letech před vznikem invalidity získal pouze 194 dnů pojištění (namísto potřebných pěti let) a v posledních 20 letech před vznikem invalidity pouze 2.254 dnů, tj. 6 let a 64 dnů pojištění (namísto potřebných 10 let). Žalobce nesplnil potřebnou dobu pojištění ani po vzniku invalidity. Žalobce nebyl ani invalidní následkem úrazu.

Německý nositel pojištění potvrdil žalobci dne 25. 10. 2012 celkem 2 měsíce pojištění v roce 2011 a britský nositel pojištění 280 dnů (41 týdnů) pojištění v letech 2004 – 2005. V letech 1981 až 1984 potvrdil britský nositel pojištění 3 × 52 týdnů pojištění.

Dne 4. 9. 2012 podal žalobce žádost o invalidní důchod a v této žádosti uvedl, že byl od 5. 11. 1992 do 14. 11. 1992 zaměstnán v Německu a u téže německé společnosti byl zaměstnán od 1. 6. 1993 do 30. 9. 1994. Od 29. 12. 2004 do 31. 8. 2005 byl žalobce zaměstnán ve Velké Británii.

Rozhodnutím žalované ze dne 19. 12. 2012 byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění s přihlédnutím k čl. 40 a 45 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004.

Rozhodnutím žalované ze dne 11. 3. 2013 bylo její rozhodnutí ze dne 19. 12. 2012 zčásti změněno tak, že část věty výroku „s přihlédnutím k článkům 40 a 45 nařízení“ se nahrazuje slovy „s přihlédnutím k článku 6 nařízení“. Ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. Podle tohoto rozhodnutí bylo do celkové doby pojištění žalobce započteno 60 dní potvrzených německým nositelem pojištění a 278 dní pojištění, které potvrdil britský nositel pojištění. I přes přihlédnutí k dobám pojištění, které získal žalobce v členských státech Evropské unie, nezískal žalobce potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod. Tato doba pojištění je také uvedena na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 19. 12. 2012, který byl přílohou námitkami napadeného rozhodnutí.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *pojištěnec má nárok na invalidní*

důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.

Podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb. potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků.

Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity, u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.

Splnění podmínky invalidity není mezi účastníky sporné, sporné je splnění potřebné doby pojištění.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že žalobce může splnit potřebnou dobu pojištění dvěma způsoby – podle § 40 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 2 věta první anebo podle § 40 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění. Třetím způsobem je získání doby pojištění podle věty třetí § 40 odst. 2 citovaného zákona.

Žalobci je více než 28 let a proto na něj dopadá ustanovení § 40 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 2 věta první zákona o důchodovém pojištění a žalobci vznikne nárok na invalidní důchod, pokud je uznán invalidním a současně splní potřebnou dobu pojištění alespoň pěti let. Těchto pět let musí spadat do období posledních 10 let před vznikem invalidity. Datum vzniku invalidity 26. 1. 2012 není mezi účastníky řízení sporné. Podle evidence žalované v tomto rozhodném období (tj. od 26. 1. 2002 do 25. 1. 2012) žalobce získal dobu pojištění v délce 194 dnů. Žalobce ve své žalobě (ani v jiném podání) neuvádí žádnou konkrétní dobu pojištění v tomto rozhodném období (s výjimkou dále uvedeného).

Žalobce je starší 38 let, a proto na něj dopadá taktéž možnost splnění doby pojištění podle § 40 odst. 2 věta druhá zákona o důchodovém pojištění. Rozhodným obdobím v tomto případě je doba od 26. 1. 1992 do 25. 1. 2012. V této době žalobce získal podle evidence žalované 2.254 dnů, tj. 6 let a 64 dnů pojištění, namísto potřebných deseti let pojištění.

Z uvedeného vyplývá, že žalobce nesplnil potřebnou dobu pojištění, a proto mu nárok na invalidní důchod nevznikl. Žalovaná v případě žalobce a rozhodnutí ze dne 18. 6. 2012 a jemu předcházejícího rozhodnutí ze dne 24. 5. 2012 vybrala pro případ žalobce správně příslušná ustanovení zákona, ta aplikovala na zjištěný skutkový stav a dospěla ke stejnému závěru. Proto její rozhodnutí v soudním řízení správním v testu právnosti obstálo.

K žalobní námitce, že žalobce pracoval v letech 1992 – 1994 v Německu celkem 21 měsíců a v letech 2005 až 2006 ve Velké Británii, přičemž v obou zemích byl pojištěn a odváděl pojistné, soud uzavírá, že toto své tvrzení žalobce v souzené věci a do rozhodnutí ze dne 18. 6. 2012 neprokázal (a tyto doby nepotvrdily na žádost žalované ani uvedené státy, resp. jejich nositelé pojištění) a ani v případě jejich potvrzení by žalobce nedosáhl potřebné doby pojištění shora uvedené.

Nad rámec věci, přezkoumávaného rozhodnutí a shora uvedené argumentace soud dodává, že se sice nemohl v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. zabývat rozhodnutím žalované ze dne 19. 12. 2012 a na něj navazujícím rozhodnutím o námitkách ze dne 11. 3. 2013 (podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*) a žaloba proti rozhodnutí ze dne 11. 3. 2013 nebyla podána (poučen byl - na konci obou rozhodnutí - žalovanou žalobce správně), avšak konstatuje, že ani dodatečně potvrzená doba pojištění žalobce nedosahuje pěti let v posledních 10 letech před vznikem invalidity, resp. 10 let potřebné doby pojištění v posledních 20 letech před vznikem invalidity. Protože ani dodatečně žalobce nedoložil, že by získal po vzniku invalidity další dobu pojištění, která by naplnila podmínky § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, zbývá mu možnost splnit dobu pojištění podle § 40 odst. 2 věta třetí zákona o důchodovém pojištění, tj. získat po vzniku invalidity v kterémkoliv období další dobu pojištění, např. dobrovolným pojištěním anebo na základě výdělečné činnosti apod.

Z výše uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v řízení nebyl úspěšný a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., v posledním účinném znění).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 20. 2. 2014

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně